

jeg det ærede Medlems Udtalelser. Men jeg gjorde opmærksom paa, at den Slags Forbrydere, der er dømt som tilregnelige og har udstaaet Straffen, ikke kan interneres efter det foreliggende Lovforslag, uden at de først er erklæret for utilregnelige.

Det ærede Medlem udtalte sin Glæde over, at jeg havde givet ham Anledning til paa ny at understrege, at det var den nuværende Justitsminister, som havde Æren af at have taget sig af denne Sag i Modsætning til den foregaaende. Hvis det kan være det ærede Medlem nogen Glæde at faa Lejlighed til at pointere det paa ny, vilde det være Synd at berøve ham den, men det, jeg protesterede imod, var, at den Ros, han gav den højærede Justitsminister — og jeg sagde utrykkelig, at jeg ikke havde noget imod, at Ministeren fik den —, gav han ham kun paa Bekostning af den foregaaende Justitsminister, saa det næsten saa ud til, at det ærede Medlem for at forgylde den nuværende vilde sværte den foregaaende Justitsminister. Det fandt jeg aldeles urigtigt og uretfærdigt. Det er et Spørgsmaal, om den nuværende Minister, hvis han havde siddet som Minister for to Aar siden, da havde været færdig til at møde frem med et Forslag til Bekæmpelse af Sædelighedsforbrydere. Jeg tror det ikke, han vilde sikkert have svaret nogenlunde som den foregaaende Justitsminister: Lad os nu se, hvad Staffellovskommissionen fremlægger. Det er ikke saa lige at gaa til. Jeg har ikke søgt at fremnæve den foregaaende Justitsminister paa den nuværendes Bekostning eller forsøgt at lave Partipolitik. Det var heller ikke saameget det, jeg fremhævede overfor det ærede Medlem, som en Vending om, at ude over Landet regnede man med, at der skulde gøres noget i den Retning overfor det, der er af Fare og Skræk for Befolkningen; der regede man ikke med Partipolitik, og hvad der ellers var en Hindring for at gennemføre noget herinde — det var noget i den Røng. Deri laa en Insinuation om, at de, som havde sat sig imod Lovforslaget, benytte Lejligheden til at lave Partipolitik. Det var det, jeg protesterede imod. For øvrigt nævnte det ærede Medlem saa, at i Folketinget var Bølgerne gaaet højt, og at der var meget, som tydede paa, at der var læt Partipolitik. Jeg har med Villie ikke villet drage Folketingets Forhandlinger ind i Forhandlingerne her i Tinget. Det er vi heer ikke vant til. Jeg vil gerne være med til at hævde den Tradition, at vi her giver Sagerne en mere saglig Behandling og ikke opeterer, hvad der kan tjene os til en stærk politisk Partistilling. Vi er ikke saa

vant til at forberede Vælgermøder i Lands-tinget som i Folketinget, saa det kunde vi efter min Mening uden Skade lade ude af Betragtning.

Overfor den ærede radikale Ordfører, som stadig væk mener, at der skal en vis Forseelse til, inden man kan gaa ind under Loven, tillader jeg mig fremdeles at hævde den Opfattelse, at som Lovforslaget er affattet, er der intet til Hinder for, at en Mand, som ikke har været tiltalt, og som hidtil har været straffri, kan komme ind under Loven og kan blive interneret. Det er det, jeg har advaret imod, at der skulde være en saadan Adgang til; selv om det kun blev praktiseret i sjældne Tilfælde, bør der dog ikke aabnes saa let en Adgang til Overgreb.

Inger Gautier Schmit: Naar den ærede radikale Ordfører fremførte de Ting, han nævnte før, tror jeg, at han ikke kender sin Tid — i alt Fald er der enkelte Omraader, hvor han ikke kender den. Det kan være, at det ærede Medlem er saa lykkelig at kunne leve under renere Zoner end dem, jeg kommer til at berøre. Men jeg maa stadig fastholde, at Livet, som det viser sig for os, som praktisk har Lejlighed til at se til Bunds i disse Ting; er saadan, at vi blot behøver at gaa en 10—15 Aar tilbage i Tiden for at konstatere en Tilbagegang i det moralske Niveau. Det kan oplyses gennem Værgeraadsarbejdet, og det kan oplyses gennem mange af de Forhold, jeg omtalte: de tiltagende og hyppige Fosterfordrivelses-tilfælde og Barnemord, Fødsel i Dølgmaal og den uhyggelige Fremtoning, vi i Øjeblikket staar overfor, det Thit Jensenske Foretagende, alt dette er Udslag af, at der er noget sygt i Samfundets Moral, og det er altsaa i god Kontakt hermed, at de mange Sædelighedsforbrydelser florerer. Dette vil jeg ganske bestemt fastholde. Det er ikke et isoleret Fænomen, at der i Øjeblikket er en Mængde Sædelighedsforbrydelser, det staar i Forbindelse med det andet. Jeg kan dertil føje, at et Udslag af Tidens Umoralitet er i hvert Fald i manges Øjne de overhaandtagende Natklubber, som man hidtil har staaet ganske hjælpeløs overfor. Ogsaa dette er Udslag af det samme: en syg Moral paa dette Omraade. Jeg vilde være den højærede Justitsminister taknemmelig, hvis han kunde bryde den Modstand, der hidtil har været her, og kunde tage Initiativet til at frigøre Grundlovens Bestemmelse om Frihed for Borgerne til at samles fra det Uvæsen, som drives paa disse umoralske Steder.